

že nárok ohrožené strany bude odkázán na pořad práva soukromého. Okolnost, že nárok ohrožené strany dochází v trestním řízení osvědčení, nepadá na váhu, ježto nejde o povolení prozatímního opatření. Podle toho nelze ohrožené straně přiznati velmi důležitou příčinu, pro kterou nemohla včas podati žalobu k ospravedlnění prozatímního opatření, a není, pokud se týče nebylo důvodu, prodloužení lhůtu k podání žaloby. V tom směru bylo usnesení prvního soudu na dovolací rekurs odpůrců ohrožené strany obnoviti. Ježto lhůta k podání žaloby není prodloužena a žaloba ve lhůtě vnesena nebyla, jest tím prozatímní opatření zrušeno a bylo k návrhu odpůrce ohrožené strany vysloviti tento následek, zrušení prozatímního opatření, jak učinil první soud. Tím, že pro nepodání žaloby včas jest prozatímní opatření zrušeno a netrvá, odpadá prodloužení doby, na kterou nejdéle bylo trvání prozatímního opatření povoleno. K dovolacímu rekursu bylo se tedy usnésti, jak se stalo.

Čís. 10103.

Proti usnesení úpadkového komisaře, že se peníze, před vyhlášením úpadku zabavené v exekuční věci proti úpadci uvolní ve prospěch úpadkové podstaty a že po právoplatnosti tohoto usnesení budou vydány správci úpadkové podstaty, jde rekurs na vrchní soud. Byl-li rekurs podán na krajský soud jako soud úpadkový, bylo na něm, by postupoval podle § 44 j. n. (§ 172 konk. ř.).

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, R I 666/30).

Úpadkový komisař vydal usnesení, že 2.000 Kč, zabavených v exekuční věci před vyhlášením úpadku na dlužníkovu jmění, bude vydáno správci úpadkové podstaty ve prospěch podstaty. **Důvody:** V exekuční věci bylo dne 7. ledna 1930 zabaveno 2.000 Kč. Usnesením ze dne 27. ledna 1930 bylo prodejové řízení v exekuční věci zastaveno a právo zástavní, ježto ho bylo nabyto v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení ve smyslu § 12 vyr. ř. zaniklo. Vydávají se proto tyto peníze správci podstaty ve prospěch úpadkové podstaty. Do tohoto usnesení podal vymáhající věřitel rekurs na **k r a j s k ý s o u d** (úpadkový soud), jenž rekurs odmítl. **Důvody:** Stížnost napadá usnesení úpadkového komisaře. Podle § 176 druhý odstavec konk. ř. lze opatření a rozhodnutí úpadkového komisaře napadati rekurem k vrchnímu soudu, pokud úpadkový řád neustanovuje jinak. Případu, ve kterém by měl býti podán rekurs k úpadkovému soudu, tu není. Jelikož stížnost byla podána ke krajskému soudu (úpadkovému soudu), tudíž k soudu nepřislušnému pro stížnost proti rozhodnutí úpadkového komisaře, bylo stížnost odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro nějž rekurs odmítl, o něm dále jednal.

D ů v o d y:

O 2.000 Kč, zabavených v exekuční věci, bylo podle úpadkových spisů, pokud se týče podle protokolu ze dne 30. června 1930 jednáno před úpadkovým komisařem a prohlásil při tomto roku úpadkový komisař usnesení, že se tyto peníze uvolní ve prospěch úpadkové podstaty a že po pravoplatnosti tohoto usnesení budou vydány správci úpadkové podstaty. Nešlo tudíž o rozvrhové usnesení okresního soudu, jímž bylo rozděleno nejvyšší podání docílené v soudní dražbě zahájené k návrhu správce podstaty (§ 119 konk. ř.), ani o rozvrh 2.000 Kč pro věřitelku Antonii H-ovou soudně zabavených, nýbrž o to, zda 2.000 Kč zabavených ještě před vyhlášením úpadku patří do společné úpadkové podstaty (§ 50 konk. ř.). Řešiti tuto otázku není vyhrazeno exekučnímu soudu. Není proto pochybnosti, že usnesení ze dne 30. června bylo právem vydáno za úpadkového řízení a úpadkovým komisařem. Na tom nic nemění okolnost, že rekursní soud vydal své rozhodnutí pochybeně v exekuční věci tam blíže označené, ani, že prvý soud snad důsledkem toho opatřil rozhodnutí rekursního soudu značkou exekučních spisů. Bylo proto rekurs řídití na vrchní soud. Ale to neopravňovalo rekursní soud, by rekurs prostě odmítl, nýbrž měl za tohoto stavu věci postupovati podle § 44 j. n. a § 172 konk. ř.

Čís. 10104.

Z příkazů, jež dal notáři jednatel společnosti s r. o., jest zavázána jen společnost. Z ustanovení § 175 not. ř. nelze dovoditi, že i zástupci strany jsou zavázáni za notářovy poplatky.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Rv I 1677/29).

Žalující notář domáhal se na Marii B-ové zaplacení honoráře za úkony, jež předsevzal pro společnost s r. o., jejíž byla žalovaná jednatelekou. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. D ů v o d y. Žalovaná uznává výši zažalovaného účtu, namítá však, že účet zní jen na společnost B. a že, pokud se Marie B-ová jednání u notáře zúčastnila, učinila tak jako jednatelka společnosti a její zákonná zástupkyně, a proto navrhuje zamítnutí žaloby. Nesporno jest, že jedinou společnící a jedinou jednatelkou fy B. společnost s r. o. jest spolužalovaná Marie B-ová, nesporno jest, že usnesením obchodního soudu ze dne 9. února 1929 byl vyhlášen na firmu B. úpadek, a že se veškeré úkony u žalujícího notáře, jichž se týká zažalovaná pohledávka, staly výlučně k příkazu Marie B-ové. Žaloba odůvodňuje nárok proti Marii B-ové jen ustanovením § 175 not. řádu, podle něhož všechny osoby, jež notáře o jednání požádaly nebo se jednání zúčastnily, ručí rukou nerozdílnou za notářské poplatky. Účtem znějícím B., společnost s ručením obmezeným, má soud za prokázáno, že se veškerá jednání notáře a veškeré položky účtu týkaly jen společnosti B., a protokol ze dne 31. srpna 1927 o valné hromadě